

PARAULA I VIDA

Els nostres santuaris marians

A la nostra arxidiòcesi tenim santuaris marians dedicats a imatges de la Mare de Déu que foren trobades en un moment històric determinat. El dia 8 de setembre se celebra la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, popularment coneguda com *la Mare de Déu de setembre* o també com la festa de les *maresdedéus trobades*, al·ludint al fet que molts santuaris marians celebren el 8 de setembre la seva festa patronal.

Aquests santuaris marians no són només vestigis del passat. Tenen molta vida. La gent s'hi aplega perquè ho senten com a una realitat espiritual molt pròpia, molt seva, com ho fou dels seus avantpassats, dels seus avis i dels seus pares.

Basilica de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'Arquebisbat de Barcelona

En els santuaris marians, la Mare de Déu està atenta a les peticions dels pelegrins, els acull i intercedeix eficaçment per ells. Normalment hi trobem exvots que fan ben manifesta aquesta actitud maternal de Maria envers tots els seus fills.

Aquests temples, com a presència de l'Església, contribueixen a l'evangelització. Els visiten, també, persones no creients o bé allunyades de l'Església. Per això, des dels santuaris, cal intensificar tot allò que pot ajudar a fer prendre consciència de la motivació religiosa i evangèlica de les visites.

A les noces de Canà, Maria demanà la intervenció eficaç de Jesús davant el problema d'aquells nous esposos: «No tenen vi». A Canà de Galilea només apareix un aspecte concret de la indigència humana, aparentment petit i de poca importància: mancava el vi en el festí. Però això té un valor simbòlic. En els santuaris es presenten a Maria altres necessitats materials i espirituals. Maria es posa entre el seu Fill i els homes en la realitat de les seves privacions, indigències i sofriments. Es posa al mig, o sigui, fa de mitjancera. Maria intercedeix per nosaltres.

Com a les noces de Canà, Maria, d'una manera o altra, diu a tots els pelegrins i visitants: «Feu tot el que Jesús us digui». Maria ens porta Jesús i ens porta cap a ell. Per això, convé redescobrir el sentit humà i cristià dels santuaris marians del nostre país per tal de visitar-los, per cercar-hi moments de silenci, de reflexió i de pregària; tot això que l'home d'avui no troba fàcilment enmig del ritme estressant de la vida que porta.

La festa del naixement de Maria se situa en l'inici de la presència més plena de Déu en el camí humà. La Nativitat de Maria ens anuncia ja el naixement del Salvador, la joia de Nadal. El naixement de la Mare anuncia ja —com l'aurora anuncia el dia— el naixement del Fill. El cor i la mirada amorosa de Maria, el cor i la mirada amorosa que varen acollir el Fill de Déu en aquest món s'adreça també ara cap a nosaltres.

Una de les pregàries de la missa del 8 de setembre, amb la magnífica sobrietat de la litúrgia romana, demana que «tota l'Església s'alegri amb el goig de la nativitat de santa Maria, verge, esperança de tot el món i albada de la salvació».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Celebració dels 75 anys de la parròquia del Bon Pastor

El diumenge 20 de juny, la parròquia del Bon Pastor va cloure la celebració del 75 aniversari. L'eucaristia va ser presidida pel Sr. Cardenal i concelebrada per quinze preveres, entre els quals hi havia els tres darrers rectors, Josep Soler, Josep M. Romaguera i Pepe Rodado, que han continuat la tasca de Mn. Joan Cortinas i Guinart, conegut i estimat com el *Padre Botella*. Entre els concelebrants hi havia algun exvicari i un bon grup de jesuïtes, la presència dels quals es va iniciar als anys 70 al barri i a la parròquia. La missa d'acció de gràcies va ser molt participada per nombrosos grups de feligresos, religioses i religiosos que estan o han estat molt vinculats a la parròquia. Va destacar especialment la participació de l'Escola Parroquial Bon Pastor.

GLOSSA

El tu esdevé jo

Un diumenge al matí vaig arribar aviat a la parròquia on havia de celebrar l'eucaristia. El mossèn que presidia l'anterior era en plena homilia. Comentava l'evangeli corresponent al diumenge quinzenès de l'any, el del bon samarità. De la sagristia estant, vaig seguir una part de la seva homilia. Deia: «Qui són els altres? Per als jueus, segons la llei, el proïsme era sempre del seu poble, l'estranger no, i així el podia matar, sotmetre, manipular... En canvi, per a Jesús, l'altre és qualsevol que pateix, que necessita ajuda...; i aquest altre demana el teu deure... Som davant d'una qüestió de drets i deures. Si l'altre és un *tu* que no té els mateixos drets, et reclama un *deure*... El rostre de l'altre és una interpel·lació. El *tu* esdevé *jo*. Per als cristians tots són proïsme; no hi ha *els nostres* i *ells*... Tots som germans i germanes... I encara una mica més: avui el nostre proïsme no és només qui tinc a prop i l'habitant de l'altre extrem del planeta, sinó també els nostres descendents... Allò que fem avui i aquí no pot hipotecar el seu futur... Per això cal tenir cura del planeta, perquè tothom hi pugui viure; també els nostres fills i néts, les generacions que ens succeiran aquí i en d'altres indrets del planeta, que no coneixem encara, però que aniran arribant a la vida».

És una reflexió ben actual a partir de la pregunta «qui són els altres?». Copsem la seva profunditat. Per als jueus, la llei era molt important, era un do de Déu, era com volia Déu que visquessin per ser feliços. El que Déu volia és el que tothom desitjava en el fons del seu cor: ser feliç, poder viure en pau, estimar i ser estimat. Reconeixent sempre en l'altre un jo, el proïsme. Alhora, la llei era molt sensible al feble, al desvalgut, sobretot a les vídues, els nens, els pobres... Tant de bo que les nostres lleis tinguessin sempre aquesta sensibilitat pels altres, coneguts o desconeguts, pels qui ja hi són o pels qui vindran.

El desig de felicitat és compartit pels homes i les dones del nostre temps. Els cristians hauríem de ser referència de compliment de la llei, aquesta llei que és dins del cor, no com a quelcom que ve de fora, sinó que és una resposta al dret de l'altre i a una crida de Déu, una resposta d'amor. «Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers? Ell respongué: El qui el va tractar amb amor. Llavors Jesús li digué: Vés, i tu fes igual.» (Lc 10,36-37).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Diu Jesús als seus deixebles: «La dona, quan comença a sentir els dolors del part, està trista perquè coneix que ve la seva hora; més quan ha parit ja no es recorda del seu dolor per l'alegria d'haver posat un home al món» (Jn 16,21). Heus aquí la més perfecta imatge del dolor eficaç perquè és vençut per l'amor. I d'aquí ve una misteriosa bellesa que haureu observat en el rostre de tota dona en camí d'ésser mare, com si suaument transparentés la llum de l'amor que crea a través del sofriment i de la seva deformitat.

Dice Jesús a sus discípulos: «La mujer, cuando va a dar a luz, está triste porque le ha llegado su hora; pero cuando ha dado a luz al niño ya no se acuerda del dolor por el gozo de que ha nacido un hombre en el mundo» (Jn 16,21). He aquí la más perfecta imagen del dolor eficaz porque es vencido por el amor. Y de ahí viene una misteriosa belleza que habréis observado en el rostro de toda mujer en camino de ser madre, como si suavemente transparentase la luz del amor que crea a través del sufrimiento y de su deformidad.

(Elogi de la poesia, Barcelona, 22.11.1907)

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-19)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, ¿qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? ¿Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salvà.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar". Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també, ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té».

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 9,13-19)

¿Qué hombre conoce el designio de Dios? ¿Quién comprende lo que Dios quiere? Los pensamientos de los mortales son mezquinos, y nuestros razonamientos son falibles; porque el cuerpo mortal es lastre del alma, y la tienda terrestre abruma la mente que medita.

Apenas conocemos las cosas terrenas y con trabajo encontramos lo que está a mano: pues, ¿quién rastreará las cosas del cielo? ¿Quién conocerá tu designio, si tú no le das sabiduría, enviando tu santo espíritu desde el cielo?

Sólo así fueron rectos los caminos de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada, y la sabiduría los salvó.

Faç de Crist. Retaule de la Seu d'Urgell. MNAC, Barcelona

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán.» / Mil años en tu presencia / son un ayer, que pasó; / una vela nocturna. R.

Los siembras año por año, / como hierba que se renueva: / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enseñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano: Yo, Pablo, anciano y prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien he engendrado en la prisión; te lo envío como algo de mis entrañas. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en tu lugar, en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo; así me harás este favor, no a la fuerza, sino con libertad. Quizá se apartó de ti para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino mucho mejor: como hermano querido.

Si yo lo quiero tanto, cuánto más lo has de querer tú, como hombre y como cristiano. Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí mismo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno se viene conmigo y no pospone a su padre y a su madre, y a su mujer y a sus hijos, y a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no lleve su cruz detrás de mí no puede ser discípulo mío.

»Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no ha sido capaz de acabar."

»¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que le ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Lo mismo vosotros: el que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Co 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11 ■ **dimarts**: 1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19 □ **dimecres**: Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 □ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres**: 1Co 9,16-19.22b-27 / SI 83 / Lc 6,39-42 ■ **dissabte**: 1Co 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49 ■ **diumenge** vinent, XXIV durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Ex 32,7-11. 13-14 / SI 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o bé: 1-10).

De la mà de l'evangelista Lluç acompanyem Jesús en el seu camí cap a Jerusalem. Mentre caminem al seu costat, escoltem unes paraules contundents que no admeten rebaixes. Jesús diu que aquell qui vol ser deixeble seu ha d'estar disposat a renunciar a tot, fins i tot a si mateix. L'Evangeli d'aquest diumenge és, doncs, una lliçó sobre la renúncia a partir de dues sentències de Jesús, dues paràboles i una recapitulació del seu ensenyament.

Les dues sentències són paral·leles. Hem d'estimar el Crist més que la nostra pròpia família. Hem d'estimar-lo més que la pròpia vida. Impressiona la radicalitat de les exigències de Jesús. No

oblidem, però, que el que demana Jesús només ho pot demanar Déu.

Les dues paràboles també són paral·leles. Un bon constructor no posa els ciments d'una torre sense abans haver fet tots els càlculs i les previsions per poder dur a terme el projecte. Un militar responsable no s'aventura al combat si no compta amb els mitjans necessaris. Ambdós exemples ensenyen que tota decisió important requereix una reflexió prèvia que prengui en consideració els pros, els contres i les eventuals conseqüències. Optar pel Regne de Déu, és a dir, optar per Jesús, és una decisió que demana maduresa i serietat, perseverança i esforç, intel·li-

gència i un programa a seguir. No valen la irreflexió i la imprudència.

En definitiva, el programa dels que volen ser deixebles de Jesús és exigent i radical. S'ha de comptar amb la renúncia, el sacrifici i l'austeritat de vida. Per això cal pensar-s'ho bé. L'últim verset il·lumina tot el fragment evangèlic i sintetitza el seu missatge: «Ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té». Amb aquest esperit, els cristians ens posem en ruta per seguir el camí que féu Jesús, un camí d'amor i donació total que el va portar fins a la creu. Jesús va morir per nosaltres.

Dra. Núria Calduch-Benages

COMENTARI

Seguir Jesús

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Que Crist creixi dins teu

Oriol: —Mare, com puc jo escoltar Déu?
Gràcia: —Fill, Déu ha escrit una llarga carta a la humanitat. S'ha servit d'hommes per fer-ho, però la seva Paraula és proclamada cada dia en la litúrgia i en escoltar-la ja escoltes Déu.

—Així, escoltar Déu és escoltar la seva

Paraula?

—Sí. És escoltar atentament la proclamació de la Paraula de Déu en l'Església. És meditar-la, fer-la fecundar dins el cor, deixar-se interpel·lar per ella. L'Evangeli sempre ens fa nous.

—Nous?

—Sí, fill. És com banyar-se amb aigua ben freda després d'una cursa a ple estiu. Superat el primer esglai, ets sentit nou.

—Així, la Paraula és font de coneixement.

—Sí, fill. La Paraula proclamada, però sobretot l'eucaristia.

—L'eucaristia, què és?

—No t'ho han explicat a catequesi?

—No ho recordo.

—És el record viu de la darrera cena de Jesús, abans de ser crucificat.

—Record?

—És record, però també presència real de Déu. Déu s'ha revelat a través de la Paraula, però els cristians creiem que també s'ha fet carn; és l'encarnació de Jesús.

—I això què té a veure amb l'eucaristia?

—Creiem que en aquest sagrament Déu es fa present en el pa i el vi. És un acte mitjançant el qual Déu es fa present en el nostre ésser, ens construeix per dins i ens fa viure eucarísticament.

—Què és viure eucarísticament?

—T'ho diré amb el pensament d'una filòsofa que estimo molt, Edith Stein: «És deixar que la vida de Crist creixi dins teu; superar l'estretor del teu jo!».

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

Juventud y voluntad

El 46,9% de chicas y el 43% de chicos, todos ellos de 16 años de edad y del último curso de ESO, se embriagaron el año pasado en Barcelona, según la Agencia de Salud Pública (ASPB).

¡Qué pena! ¡A la edad de 16 años! ¡En la época de los grandes ideales, planes y compromisos! Mucha información y muy poca voluntad. Fáciles de manipular y dejarse llevar.

Decía Doncoeur en un discurso a la juventud francesa:

«¡Gloriosa juventud! Dieciséis-dieciséis años. Es la edad del heroísmo, la de las cosas grandes, la edad de la elección, de la voluntad, del triunfo.

»A los 17 años, Clodoveo soñaba en un gran reino, y a los 19 daba unidad a Francia.

»A los 17 años, Juana de Arco parte de Domremy y a los 19 había terminado su gran misión.

»A los 16-17 años Federico Ozanam decide inyectar altos ideales a la juventud francesa y realizar una gran obra social: ayudar a los más necesitados, a los enfermos...; a los 19 años funda las Conferencias de san Vicente de Paúl, que han ayudado y ayudan a millones de personas en todo el mundo.»

«¿Al águila de qué le sirven las alas... si tiene las uñas en la trampa?»

J. M. Alimbau

SANTORAL

5. ✚ Diumenge XXIII de durant l'any.

Sant Llorenç Justiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr. Beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. Dilluns. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

7. Dimarts. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. Dimecres. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

9. Dijous. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú 1580-Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia. Santa Felícia, mr.

10. Divendres. Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat). Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. Dissabte. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620-Roma 1684), rel. franciscà. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

QUERIDOS ABUELOS

El derecho a visitar a los nietos

Miles de abuelos lloran la ausencia de sus nietos tanto como la de sus hijos cuando se desencadena una separación matrimonial. En casos de graves enfrentamientos en la pareja,

a los abuelos se les prohíbe ver a sus nietos y sufren en silencio un conflicto que no han buscado, pero que les da de lleno en el corazón. Y ellos, obviamente, exigen el derecho de seguir siendo abuelos.

De hecho, cuando algunas de nuestras Caixes me solicitan conferencias para el colectivo de ancianos inscritos en sus obras sociales, siempre quedo sorprendido en los coloquios al oír los tremendos dramas que narran los abuelos que han sido apartados brutalmente de sus nietos por la separación de los padres.

Los abuelos tienen cosas importantes que aportar en las delicadas circunstancias de la separación. Pueden ayudar al nieto a asumir el hecho doloroso de la separación o el divorcio de sus padres. No conozco a ningún abuelo que se haya alegrado por la separación de su hijo. A todos les produce una profunda pena. A nadie le gusta que las ilusiones que había puesto en el matrimonio de su vástago se vayan al garete. Los abuelos habrían hecho lo imposible por mantener el matrimonio de sus hijos.

En cuanto al derecho a visitar a sus nietos, en España, desde noviembre de 2003, existe en el Código civil una ley que reconoce el derecho de los abuelos a un régimen de visitas de sus nietos, incluso si estos están en acogimiento en otra familia o institución. La nueva ley, además, prevé que el juez pueda encomendar en primer lugar a los abuelos la tutela de los nietos cuando los padres separados no hayan conseguido llegar a un acuerdo sobre quién se hace cargo de los hijos.

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

ENTREVISTA

DANIEL ARASA

ePriest

Durant l'Any Sacerdotal, un grup d'investigadors de la Universitat de l'Svizzera Italiana (Lugano) i de la Facultat de Comunicació Institucional de la Pontificia Universitat de la Santa Creu (Roma) va realitzar una recerca per esbrinar l'ús que els sacerdots fan d'internet, com a base per poder desenvolupar iniciatives pastorals i formatives a l'Església. La recerca, sota el títol PICTURE, va recollir les respostes de 4.992 preveres —l'1,2 % del total. El Dr. Daniel Arasa, periodista i professor a la Santa Creu, destaca l'actitud oberta dels «ePriests, els sacerdots que utilitzen les tecnologies, envers la incorporació de la xarxa en les seves activitats pastorals».

Què destacaria de l'informe?

La visió positiva que tenen els sacerdots, i en particular els espanyols, de les possibilitats que les noves tecnologies ofereixen per millorar la seva tasca pastoral. Però no és un entusiasme ingenu: també s'adonen dels límits. Per exemple, si molts utilitzen i consideren internet molt útil per preparar les homilies —el 71 % ho fa almenys setmanalment—, un grup majoritari —el 46 %— no considera útil la xarxa per oferir assistència espiritual i prefereix el contacte personal.

Quin és l'ús que fan d'internet els preveres?

Molt variat. A més de preparar les homilies, hi ha també un alt percentatge —46 % dels entrevistats a Espanya— que l'utilitza per estudiar de manera habitual. I, fins i tot, un 41 % resa amb la xarxa —sobretot descarregant a l'agenda electrònica la Litúrgia de les Hores. D'altra banda, tot i que el 37 % no accedeix mai a les xarxes socials (Facebook, Tuenti...), un 23 % ho fa cada dia i un 19 % almenys setmanalment. Curiositat: dels que usen les xarxes socials, la major part no ho fa per estar en contacte amb altres sacerdots, sinó amb altres persones —familiars, amics, joves de la parròquia...

Cap on va l'evangelització en línia?

No és fàcil de dir. L'evangelització és tan variada com diversos són els carismes i els membres de l'Església. Certament, però, les tecnologies ofereixen noves possibilitats per a la presentació del missatge cristià. Un àmbit que cal encara desenvolupar és la participació a les xarxes socials, on la interacció i el diàleg són elements essencials. No són qüestions fàcils i per això les institucions eclesials són prudentes. Cal però afrontar-les, recordant sempre que diàleg no significa renunciar als propis principis, sinó recerca sincera i amb els altres de la veritat.

Oscar Bardají i Martín

Nomenaments i jubilacions

Servei religiós a hospitals

- Mn. Juan Barrio Puente, a l'Hospital General del Mar
- Mn. Ramon Mor Balaguer, a l'Hospital General del Mar i Centre Fòrum
- Mn. Andreu Oliveras Torrents, a l'Hospital de Bellvitge Prínceps d'Espanya
- Mn. Manuel Torrijos Duro, a la Ciutat Sanitària Vall d'Hebron

Jubilacions canòniques

Així mateix, han estat acceptades les peticions de jubilació canònica següents, que es faran efectives respectivament el dia de l'inici del ministeri dels nous rectors de cada parròquia:

- Mn. Jaume Duch Fumadó, fins ara rector de les parròquies de la Preciosíssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist i Sant Domènec Guzmán, de Barcelona
- Mn. Francesc Foraster Ruiz, fins ara rector de la parròquia de Sant Salvador d'Horta, de Barcelona
- Mn. Vicenç Roig Simón, fins ara rector de la parròquia de Sant Vicenç, de Sant Vicenç de Montalt

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Missa en sufragi de totes les persones que varen lluitar i morir per Catalunya, presidida pel cardenal Martínez Sistach, a la basílica de Santa Maria del Mar, el dia 11 de setembre (10 h). Tothom hi és convidat.

BREUS

El Vaticà aprova l'ISCREB i ja entra al Pla Bolonya. La Congregació per a l'Educació Catòlica (Ministeri d'Educació de la Santa Seu) ha refundat l'Institut Superior de Ciències Religioses

ROSA DEULOFEU EN EL MEU RECORD

11. Amb els amics sastres

Els meus fills varen néixer a la sastreria. Al pis de la Ronda, la meitat servia de sastreria i l'altra meitat d'habitatge; potser per això sempre van sentir molt a prop els meus companys de professió.

La Rosa em va acompanyar moltes vegades als certàmens de moda; fins i tot en una ocasió em va acompanyar a Madrid i amb la seva simpatia i alegria es va fer amiga de tothom. En una altra ocasió, amb motiu d'un Sopar Hora Europea (així el batejaven), també em va acompanyar per parlar de moda. Ho dic perquè s'entengui la gran estima que sentia pels meus col·legues.

La tardor de 2003, quan ja estava molt malalta, els meus companys del club de sastres d'Espanya van fer una trobada a Montserrat. Jo no tenia gens de ganes de deixar-la però ella va voler que hi anés i la veritat és que fou molt emotiva. El pare abat em va rebre en un apartat per donar-me la medalla de la Mare de Déu per a la Rosa, els monjos em preguntaven per ella i tots els amics del club van quedar impressionats.

He ressaltat la sintonia amb els sastres perquè s'entengui l'anècdota següent. L'any passat, amb motiu d'un certamen de moda a Saragossa en què jo moderava una taula rodona, em vaig trobar amb l'amic Javier de Bilbao, que em va dir: «Ayer le dije a tu hija: mañana veré a tu padre».

També en el cor dels meus amics sastres està present la meua filla.

Joan Deulofeu

de Barcelona (ISCREB) i ha aprovat els nous Estatuts per als propers cinc anys. Aquesta aprovació inclou aquesta institució educativa dins l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior Pla Bolonya.

PELEGRINATGES

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El dia 10 de setembre es tanca el període d'inscripcions del 149 Pelegrinatge a Lourdes amb malalts que tindrà lloc del 23 al 27 d'aquest mes de setembre. Inscripcions: Consell de Cent 224-228. Telèfon 934 874 009.

Peregrinación a Tierra Santa. Del 11 al 18 de octubre, con los colaboradores/as de la M. Teresa de Calcuta de Barcelona. Organización: P. Franciscanos. Inscripciones: 679 394 136 (Juan Mayol).

CURSETS

XII Congreso Católicos y Vida Pública. Organizado por la Fundación Uni-

versitaria San Pablo-CEU, obra de la Asociación Católica de Propagandistas, bajo el título «Arraigados en Cristo: firmes en la fe y en la misión». Días 19, 20 y 21 de noviembre (c/ Julián Romea 23, de Madrid). Información: teléfono 915 140 580 o www.ceu.es/congreso.

LLIBRES

Quin futur per al cristianisme? Un cardenal i un filòsof, cara a cara. Ed. Fragmenta, Barcelona 2010, 90 pàgines. Llibre breu en el qual dialoguen el cardenal Philippe Barbarin, arquebisbe de Lió, i Luc Ferry, filòsof i exministre francès de Joventut, Educació nacional i Recerca (2002-2004). La lectura d'aquest llibre permet assistir a un diàleg lúcid entre l'espiritualitat religiosa, representada per Barbarin, i l'espiritualitat laica, representada per Ferry.

PREPAREM LA VISITA DEL SANT PARE

7. Mons. Joan-Enric Vives, arquebisbe-bisbe d'Urgell: «Estem agraïts per la seva vinguda»

«Quan el Sant Pare viatja, va a confirmar els seus germans en la fe i a divulgar el missatge evangèlic. Estem agraïts per la seva vinguda, i volem agrair-li el seu confortador magisteri i la seva valentia en el servei a la veritat. El Papa estima el nostre poble, la seva llengua i la seva cultura. Recordo que ja al mes d'octubre de l'any 2005, quan va celebrar-se a Roma la beatificació dels sacerdots màrtirs d'Urgell, el Papa va parlar en català a la basílica de Sant Pere, i després ho ha fet en altres ocasions. Estic segur que la seva bondat i la seva intel·ligència captivaran Espanya des de Santiago i Barcelona.»

—*Bisbes i sacerdots diuen que falten laics en la política.*

«Aquesta és una carència a Espanya. L'Església ha d'estar present en el debat cultural i polític per mitjà dels laics, ja que la política és una forma excelsa de caritat, com deia Pius XI. La influència dels creients en la transformació de la realitat ha de fer-se des del compromís personal, però també des del compromís institucional. Els bisbes i sacerdots enyorem això. Falten intel·lectuals catòlics en la vida pública. Quan donen el seu parer i les seves opinions resulten més creïbles, per la seva proximitat al món secularitzat i plural. Per això he creat a Urgell la Càtedra de Pensament Cristià, per aglutinar el món laical i fomentar el diàleg entre fe i cultura.»

(Fragment traduït de les declaracions a la periodista María Paz López, *La Vanguardia*, 20.06.2010)

PALABRA Y VIDA

Nuestros santuarios marianos

En nuestra archidiócesis tenemos santuarios marianos dedicados a imágenes de la Virgen María que fueron halladas en un momento histórico determinado. El día 8 de setiembre se celebra la fiesta de la Natividad de la Virgen María, popularmente conocida como *la Virgen de setiembre* o también como la fiesta de las *Virgenes encontradas*, aludiendo al hecho de que muchos santuarios marianos celebran el 8 de setiembre su fiesta patronal.

Estos santuarios marianos no son tan sólo vestigios del pasado. Tienen mucha vida. La gente acude a ellos, porque los sienten como una realidad espiritual muy propia, muy suya, como lo fue de sus antepasados, de sus abuelos y de sus padres. Nuestros cristianos visitan aquellos lugares sagrados y gustan de celebrar en ellos su fe y los acontecimientos más importantes de su vida cristiana.

En los santuarios marianos, la Virgen María está atenta a las peticiones de los peregrinos, los acoge e intercede eficazmente por ellos. Es muy normal encontrar allí exvotos que manifiestan muy bien esta actitud maternal de María hacia todos sus hijos.

Estos templos, como presencia de la Iglesia, contribuyen a la evangelización. Los visitan, también, personas no creyentes o bien alejadas de la Iglesia. Por ello, desde los santuarios, se debe intensificar todo aquello que pueda ayudar a ser más conscientes de la motivación religiosa y evangélica de las visitas.

En las bodas de Caná, María pidió la intervención eficaz de Jesús ante el problema de aquellos nuevos esposos: «No tienen vino». En Caná de Galilea tan sólo aparece un aspecto concreto de la indigencia humana, aparentemente pequeño y de poca importancia: faltaba el vino en el banquete. Pero esto tiene un valor simbólico. En los santuarios se presentan a María otras necesidades materiales y espirituales. María se sitúa entre su Hijo y las personas en la realidad de sus privaciones, indigencias y sufrimientos. Se sitúa en medio, o sea, hace de mediadora. María intercede por nosotros.

Como en las bodas de Caná, María, de una u otra manera, dice a todos los peregrinos y visitantes: «Haced todo lo que Jesús os diga». María nos trae a Jesús y nos acerca a Él. Por ello, conviene redescubrir el sen-

tido humano y cristiano de los santuarios marianos de nuestra tierra para poder visitarlos, buscando en ellos momentos de silencio, de reflexión y de oración, todo eso que el hombre de hoy no encuentra fácilmente en medio del ritmo estresado de la vida que lleva.

La fiesta del nacimiento de María se sitúa en el inicio de la presencia más plena de Dios en el camino humano. La Natividad de María nos anuncia ya el nacimiento del Salvador, la alegría de la Navidad. El nacimiento de la Madre, anuncia ya —como la aurora anuncia el día— el nacimiento del Hijo. El corazón y la mirada amorosa de María, el corazón y la mirada amorosa que acogieron al Hijo de Dios en este mundo, se dirige también hacia nosotros.

Una de las oraciones de la misa del 8 de setiembre, con la magnífica sobriedad de la liturgia romana, pide que «se alegre tu Iglesia y se goce en el Nacimiento de la Virgen María, que fue para el mundo esperanza y aurora de salvación».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona